

som det nu foreligger, for at Loven kunde udkomme endnu i denne Samling. Loven indeholder ubestridelig vigtige Fremskridt; den gaar dels ud paa at ophæve Lodsvangen i vore egne Farvande og nærmer sig dernæst til at affstæffe Britkepengene, en Afgift, som for den mindre Søfart er i høi Grad fortrædelig og trykkende. Det er Hovedgrundene, hvorfor jeg meget vil anbefale, at Lovforslaget vedtages ogsaa her i Thinget; men jeg kan jo ikke negte, at det ikke har været mig ganske let at komme over forskjellige Indvendinger, som jeg har maattet gjøre mig ved at læse Lovforslaget. Den høitærede Minister har allerede berørt flere af disse Punkter, og jeg skal blandt Andet dvæle ganske kort ved den Bestemmelse, hvormed Loven begynder, at Medlæggelsen og Drettelsen af Lodsferier skal bestemmes ved Lov; thi det forekommer mig virkelig, at navnlig dette, at nedlægge et Lodsferi, burde være Administrationens Sag, idet Forholdene meget let ville kunne udvikle sig saaledes, at der ikke var Grund til at lade Lodsferiet et eller andet Sted blive bestaaende. Der er et andet Punkt, som den høitærede Minister omtalte, der tidligere har været Gjenstand for megen Forhandling her i Salen under Behandlingen af denne Lov, det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Lodsinspektørerne ved de tre Sundlodsferier, Dragør, Helsingør og Kjøbenhavn, skulle vælges af tjenstgjørende eller ikke tjenstgjørende Søofficerer. Det gjør mig ondt, at Lovforslagets Bestemmelse herom er bleven ændret, at Valget er stillet frit hen til Ministeren; thi vor Marineetat er saa lille, og Aldersgrændsen, navnlig for de høiere Poster, er sat saa langt frem, at det forekommer mig, at man burde gjøre Alt, hvad man kunde, for at fastholde for Staten enhver Leilighed til Advancement, som kunde frembyde sig. Vel tvivler jeg ikke om, at saalænge den høitærede Marineminister er ved Roret, og saalænge man erindrer, at der er ligesom Hævd paa, at disse Poster skulle besættes med Søofficerer, saa vil denne Tradition ogsaa blive bevaret. Men paa den anden Side er det jo vist, at efterhaanden som man mere og mere gaar over til den egentlige parlamentariske Regjering, de parlamentariske Ministre, desto mere vil der ofte hos Ministeren gjøre sig saadanne Indflydelse gjældende, som ofte kunne medføre, at han i det givne Dieblik kan vige bort fra at følge den sædvanlige Regel, om han finder den rigtig. Jeg forstaaar fuldkommen vel, at den høitærede Minister ikke af den Grund vilde se Loven strande, og det er, som sagt, heller ikke min Agt at tilraade dette. — Der er et andet Punkt, som jeg heller ikke kan lade være at lægge megen Vægt paa; det er det Punkt, at Ministerens Myndighed til at paabyde de større Lodsferier at holde Fartøier med Lodsferi stationerede paa passende Steder, er begrændset ved den efterfølgende Bestemmelse,

hvori der staar, at denne Bemyndigelse kun kan benyttes enten ved Bevilling af Statskassen, eller ved, at Afgiften til Sollekassen forøges til 6 pCt. istedetfor 4 pCt. Det er ikke altid givet, at disse Betingelser kunne komme tilstede, og jeg anser det for at være af særdeles Betydning, at der paa de Steder, hvor der er Trang til faste Stationer, virkelig uden Vanskelighed kan paabydes saadanne oprette. Jeg skal endelig bemærke som Noget, jeg er særdeles tilfreds med, den Maalestof, som er sat i Loven for Lodspengenes Beregning, nemlig at Tagterne sættes dels af Hensyn til Dybgaendet, og dels af Hensyn til Drægtigheden, medens der dog er en saadan Elasticitet i dette Grundlag, at man i det givne Dieblik og med Hensyn til det enkelte Sted er istand til at gjøre nogen Modifikation i selve den Bestemmelse, der ved Lov er fastsat som Maalestof. Dette Punkt omhandles i § 31. Jeg anser det for meget nyttigt, at dette sker. Jeg skal endnu blot med to Ord omtale det, som jeg maa tillade mig at kalde det, temmelig mærkelige Kapitel, hvor man har givet Lodsferne en raadgivende Myndighed til at indvirke paa Bestemmelsen om, hvorvidt der f. Ex. skal være et større Antal Lodsferi ved det enkelte Lodsferi. Jeg kan nu ikke betragte Lodsferne for Andet end offentlige Bestillingsmænd; thi de blive ansatte af Regjeringen eller Regjeringsmyndighederne, og de blive lønne de dels ved Sportler, som tilstaaes dem i Genhold til Loven, og dels af Statskassen. Det forekommer mig, at disse Bestillingsmænd efter denne Lov ere stillede aldeles som andre Statens Bestillingsmænd. Nu skal jeg ikke have Videre at erindre imod, at Lodsferne faae denne Myndighed; men jeg vilde blot ønske, at en saadan Ret da ogsaa maatte blive givet i andre Tilfælde eller med Hensyn til andre Bestillinger. Navnlig vilde jeg bede den høitærede Minister henstille til sin høitærede Kollega, Justitsministeren, om at udvirke noget Lignende, f. Ex. for Sagførerne. Jeg tror, at det vilde være nyttigt, om Sagførerne paa hvert Sted bleve adspurgte om, hvorvidt der var Trang til, at Antallet forøgedes. Jeg tror, at man maasse derved vilde komme til en Begrændsning i Antallet, der kunde have sin Nytte. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke gjøre nogen stor Tale om dette syvende Kapitel; men jeg siger, at dette høist mærkelige Kapitel, som er kommen ind i denne Lov, staar i en overordentlig ringe Harmoni med de Bestemmelser, der igrøgt gjælde her i Landet med Hensyn til Embeds- eller Bestillingsmænd. Jeg skal med disse Bemærkninger, som jeg af Hensyn til den langt fremrykkede Tid, som gjort saa korte som muligt, tillade mig at anbefale Loven til usforændret Vedtagelse, altsaa til at gaa gjennem Thinget uden Udvalg og uden Ændringer.